

MATS STRANDBERG

DOMOV

„Švédský Stephen King“

Dagens Nyheter

HOST

MATS STRANDBERG
DOMOV

MATS STRANDBERG

DOMOV

BRNO 2019

Hemmet © Mats Strandberg 2017 by Agreement with Grand Agency

Cover photo by Ilkin Zeferli / Shutterstock.com

Translation © Helena Matocha, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-892-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-893-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-894-9 (MobiPocket)

JOEL

Joel napjatě naslouchá. Neodvažuje se ani dýchat.

Škvírami mezi žaluziemi proniká dovnitř sluneční svit. Joel zvedne hlavu a zamžourá na digitální číslice na starém stereu. Ještě není ani půl šesté ráno.

V ústech má sucho a povlečení je nasáklé potem. Podívá se na zavřené dveře a pomalu vydechne. Ten křik se mu asi jen zdál. Pozůstatek snu, který zanechal ve spánku a už si z něj ani nic nepamatuje.

Joel znovu položí hlavu na polštář. Chce mít zavřené oči, ale víčka se mu neustále otevírají. Tělo je unavené, chtělo by spát, ale mozek jede na plné obrátky. Hlavou mu víří, co všechno musí dneska udělat.

Nakonec to vzdá. Šátrá rukou po kabelu od lampičky, až na něm nahmatá vypínač. Světlo je tak silné, že Joel stáhne obličej do bolestivé grimasy. Z plakátů na zkosené zdi nad postelí na něj shlíží Brett Anderson a Debbie Harryová. Od nohou postele na něj z vystřižené novinové stránky vyzývavě hledí Kathleen Hannaová.

Vstaň. Vstaň. Klidně se do toho můžeš pustit. Osprchuj se, než se máma vzbudí. Vykašli se na to. Stejně už neusneš.

Joel zůstane ležet. Na to, aby vstal, by potřeboval tolik sil, kolik jich prostě nemá. Postel je hrob z mokré látky. Jestli se někdy brzy pořádně nevyspí, tak se jednoduše zblázní.

Joel se rozhlíží po pokoji, kde se od doby, kdy se z něj odstěhoval, nic nezměnilo. Jen on je jiný.

Když mu bylo devatenáct, měl pocit, že všechno je možné. Svět na něj čekal. Za zdmi tohoto domu. Pryč z téhle vesnice. A teď, o dvacet let později, je tady zpátky a nedokáže ani vstát z postele.

Dole se otevrou dveře vedoucí z kuchyně do předsíně. Joel zase zadrží dech.

„Haló? Je tu někdo? Kde jste kdo?“

Hlas zní divoce. Vyděšeně. Úplně Joelem projede. Stáhne se mu žaludek.

A pak uslyší zezdola duté žuchnutí.

Máma.

Joel odhodí peřinu. Rozběhne se ven z pokoje. Červnová obloha za okny je bledě modrá. Je tak brzy, že zahrada je ještě ponořená do stínu, ale stromy na kopci už jsou ozářené ranním svitem. Na schodech dolů je světlo. Na tapetách se na citronově žlutém pozadí třepetají motýli.

„Už běžím!“ zavolá a řítí se dolů.

V předsíni nikdo není. Jen věšák, kde vedle Joelovy obnošené kožené bundy visí flísové mikiny a zimní kabát.

„Mami?“

Odpoví mu jen ticho. Joel vezme za kliku ode dveří. Je zamčeno. Díkybohu. To znamená, že máma je doma.

Dveře do koupelny jsou otevřené. Joel jde dovnitř. Páchne to tu nasládlou zatuchlinou. Na zemi se povalují odhozené kalhotky, v rozkroku celé žluté. Na prkénku jsou zaschlé kapky moči. Hadice sprchy leží na dně vany jako spící had.

Třeba upadla, když se chtěla umýt. Něco si zlomila. Praštila se do hlavy. Chtěla volat o pomoc. Možná mě to nezbudilo.

Nebylo by typické, kdyby se něco takového stalo poslední den, který tu spolu v domě tráví? Poslední den, kdy má za matku odpovědnost?

Joel jde do kuchyně. Koberec je nakřivo. Joel v duchu pořád slyší tu ránu.

„Mami? Kde jsi?“

Cestou kolem linky potěžká krabici s vínem, která zůstala na svém místě.

Skoro prázdná.

„Joeli? Joeli?“

Joel letí z koupelny. Matka stojí v místě, kde býval jídelní stůl, a zírá na něj. Světlé oči v obličejí, který za jaro hrozně

zestárl, má dětsky vyděšené. Ve vlasech jí prosvítají šedivé odrosty, vypadá skoro jako plešatá. Joel by jí vlasy ještě před odjezdem rád nabarvil.

Maminka.

Matka na sobě má staré tričko a je tak ohnutá, že jí visí až do půlky stehen. Kolena vypadají jako sukovité výrůstky na čím dál vyhublejších nohou.

„Zavolej policii,“ řekne. „Byli tady zloději.“

Joel se na ni chlácholivě usměje, ale poznává ten její výraz. Zase je duchem někde, kam za ní on nemůže.

Zatím se odtamtud vždycky vrátila. Aspoň na chvíli. Záblesky toho, jaká bývala dřív. Jenže ty jsou čím dál vzácnější. A jde to rychle. Strašně rychle.

„To nic,“ řekne Joel.

„To nic?“ vyhrkne matka. „Copak nevidíš, že ukradli nábytek, co vyřezával ještě tvůj děda? A křeslo, to tátovo oblíbené!“

Matka se potácí k otevřeným dveřím do ložnice.

„A stůl. Chápeš to? Oni nám vzali stůl, a to jsem přitom spala hned tady vedle. Dokonce vzali i fotky!“

Matka vyčítavě ukáže na zdi. Vybledlá tapeta je tmavší v místech, kde visely rámy. Joel si stoupne do dveří vedle matky. Vezme ji kolem ramen.

„K čemu jim budou naše fotky?“ zeptá se matka a zavrtí hlavou.

Ložnice vypadá naze. Obnaženě. V místě, kde stával stůl, se vyboulilo lino. Tapety v rohu se odlupují a ten mastný flek na zdi u hlavy postele už tam zase je. Joel ho před pár dny vydrhl, ale on se vždycky znovu objeví. Skříň je otevřená. Na tyči uvnitř visí prázdná ramínka. Oblečení, které si matka chce vzít s sebou, je složené v kufru pod postelí.

„To nebyli žádní zloději,“ řekne Joel. „Včera tu byli stěhováci pro tvoje věci. Ty si to nepamatuješ?“

Okamžitě si uvědomí svůj přehmat.

Nikdy mámě nepřipomínat, jak je zapomnětlivá. To ji jen vystresuje.

„Co to meleš?“ zavrčí matka.

„Stěhováci. Dneska se stěhuješ. To bude bezva, ne?“

Nejradši by vyskočil z kůže, když slyší, jak falešně vesele s ní mluví.

Takhle už to dál nejde, mami. Kvůli tobě.

„Koukej,“ řekne a vytáhne zpod postele kufr. „Včera jsme spolu přece vybírali, které oblečení si s sebou vezmeš.“

„Nech toho, Joeli. Nemám ráda tyhle tvoje fórky.“

„Mami...“

„Kam bych se podle tebe asi měla stěhovat?“

Joel váhá. Jen nerad by pronesl jméno Tallskuggan. Dlouho fungovalo jako symbol. Žert, kterým zakrývali strach. Pokaždé když si máma někam založila brýle nebo když ji nenapadalo správné slovo: *No teda, takhle brzy skončím v Tallskuggan.*

„Budeš bydlet s dalšími lidmi ve tvém věku,“ řekne Joel. „Ve Skredsby. Bude to super. Pořád tam bude někdo, kdo se o tebe bude starat.“

Máma vytřeští oči. Asi pochopila, že to Joel myslí vážně, i když jí to musí připadat jako šílenost.

„Ale... ale copak se tady nemáme hezky?“

„I tam se budeš mít hezky. Uvidíš. Už jsem ti tam připravil pokoj, budeš tam...“

„Nevím, co máš v plánu, ale koukej toho nechat. Co by řekl tvůj otec, kdyby se vrátil a zjistil, že jsem se odstěhovala?“

Tohle ne. Ne dneska. Joel mlčí a matka odkráčí do kuchyně. Ozve se voda z kohoutku. Pak se něco převrhne a spadne to na zem. Joel si povzdechne.

TALLSKUGGAN

Ústav Tallskuggan je ve Skredsby, městečku na západním pobřeží, kde se letní turisté cestou do Marstrandu zastaví jen zřídka.

Patrový cihlový dům postavili daleko od obytné čtvrti, za fotbalovým hřištěm na úpatí zalesněného kopce. Je to čtverhranná kompaktní budova. Žádné zbytečnosti na ozdobu. Ke vchodu vede široké schodiště lemované rampami pro vozíčky. Během dne se dveře otevřou automaticky hned, jak se k nim přiblížíte. Linoleum ve vstupní hale je zelené a měňavé, aby na něm bylo vidět co nejméně špíny.

Domov není nijak velký. Jen čtyři chodby ohraničující atrium, kterému tady říkají společenská místnost. Ke sdíleným prostorům taky patří ještě menší denní místnost, kde se zdejší obyvatelé mohou scházet. Nové tapety se starodávnými motivy. Křesla potažená igelitovými fóliemi.

Linoleum v chodbě je tak lesklé, že se v něm odráží světlo zářivek. Zdi lemované zábradlím jsou natřené pastelově zeleným odstínem, který má nejspíš působit uklidňujícím dojmem, ale lidské pokožce propůjčuje chorobný nádech. Chodby fungují jako samostatná oddělení a v každém je umístěno osm pokojů. Jsou malé a poskytují jen omezené možnosti, jak si je zařídit. Jejich součástí je koupelna, ale kuchyně ne. Aby někdo nezapomněl vypnout sporák. Okna jdou otevřít jen na škvírku. Dveře si můžete zamknout, ale zaměstnanci mají klíče, aby se kdykoli dostali dovnitř. Na oddělení B a C, která jsou obrácená k lesu, jsou součástí pokojů balkony. Opatřené sítěmi, aby se tudy nedalo vylézt ven. Pokud někdo v noci chodí nebo spadne z postele, dostane detektor pohybu a klecové lůžko, aby se to už neopakovalo.

Noví majitelé chtějí, aby zaměstnanci těm, co tu bydlí, říkali klienti, i když jen málokdo se sem nastěhoval dobrovolně.

Když domov v sedmdesátých letech postavili, byli zdejší pacienti mladší a zdravější. Teď musíte být v mnohem horším stavu, abyste místo v Tallskuggan dostali. Říká se, že je to ve vašem zájmu, že je pro vás lepší zůstat co nejdéle doma. Jakmile vašim příbuzným nabídnou místo v Tallskuggan, mají jen týden na to, aby ho přijali, nebo odmítli. Musí to proběhnout rychle, aby domov moc netratil kvůli neobsazeným pokojům. Vždycky je někdo v pořádku za vámi.

Poslední, kdo v Tallskuggan zemřel, byla Britt-Marie z D6. Přestala jíst a pít. Začala častěji a déle spát. Pomaličku zmizela. U starých lidí, kteří dostanou deprese, to není nic neobvyklého. Tady vás jen málokdy nějak aktivně drží při životě, všichni to vědí, ale nikdo o tom nemluví.

V pokoji D6 teď čeká nový nábytek. Stůl a židle. Psací stůl. Křeslo. Na zdech visí fotografie. Zase jednou nový domov v domově. Postel je jediný kus nábytku patřící přímo domovu. Po smrti Britt-Marie ji vydezinfikovali a čistě povlékli.

Na sesterně oddělení D je Johanna, drží v ruce mobil a aktualizuje stránku. Tupě zírá na obrazovku. Nic nového. Takhle brzy ráno se tam venku nic neděje. Sem tam vykoukne proskleným průzorem do společenské místnosti, kam střešním oknem dopadají sluneční paprsky. Už brzy bude moct jít domů. Štve ji, že si našla tuhle brigádu, nenávidí noční směny, nenávidí, když se Petrus z dvojky nebo Dagmar z osmičky probudí a ona se o ně musí postarat úplně sama. Ale nejvíc se bojí, že někdo z těch lidí umře, když bude na oddělení sama.

Johanna zaslechne, jak se otevírají dveře, a cukne sebou. Vyskočí. Vykoukne ze sesterny. *Konečně.* Nina, jde ji vystřídat. Včas jako vždycky. Nina, ta tu vždycky zůstává déle, než je potřeba, bere si služby navíc, a když nemá co dělat, tak s pacienty třeba něco peče. Nina nikdy neřekne ani slovo o svém životě mimo Tallskuggan. *Má vůbec nějaký život?* Je těžké si ji představit v normálním oblečení, bez té světle modré košile

a pytlovitých kalhot. Johanna si říká, že Nina se určitě myje takovým tím tuhým zeleným mýdlem. Celá a pěkně do čista. Krátké nehty i vlasy. Vůbec nijak nevoní. *Jak to šlo?* zeptá se Nina a Johanna pokrčí rameny, *nic zvláštního*, a podá kolegyni desky ze zprávou z noční služby. *Tak já jdu*, řekne ještě.

Nina se za Johannou dívá, za tím pohupujícím se ohonem vlasů. Pak si v sesterně postaví na kávu. Utře linku a stolek.

Sucdi, která bude s Ninou sloužit ranní směnu, se na schodech potká se svým manželem Faisalem. Právě se v šatně převlékla do uniformy. A jemu skončila noční na béčku. Je unavený a ve stresu. V pauze mezi jejich směnami má mladší děti na starosti jejich nejstarší dcera a Faisal se chce co nejrychleji dostat domů. Sucdi ho letmo políbí na tvář a spěchá na oddělení D. Odmítne kávu, kterou jí Nina nabídne. Spolu si pročtou zprávu a Nina u toho pije z hrnku. Pak se pustí do rutinních ranních úkonů.

Jeden za druhým projdou pokoje na oddělení D. Každého opatrně pohladí po čele. Vymění pleny. Namydlenou žínkou a vlažnou vodou umyjí stará těla. Namažou je fenurilem. Rozdají léky k orálnímu, análnímu i vaginálnímu užití. Na uklidnění, proti zácpě. Proti bolesti, na ředění krve. Pomohou starým lidem obléct se, nasadit protézy. Učešou je.

Wiborg na jedničce při jejich příchodu sténá ze spánku. Stará paní pevně svírá kočičku, plyšáka s tepelnou spirálou pod polyesterovým kožichem. Wiborg ani jednu ze sester nepozná. *Proč mě nepřišla vzbudit maminka?* řekne a nervózně se podívá na Sucdi. *Ona si vás koupila v Africe?* Sestry jí mění plenu a Wiborg dál upřeně zírá na Sucdi. Výkaly má černé, protože musí brát železo. Pečlivě ji umyjí, zalepí novou plenu a navlečou elastické spodní kalhotky, které tu nosí všichni. *Kde je maminka?* ptá se Wiborg. *Chci jí zavolat.* Natáhne se pro telefon, podaří se jí sluchátko sundat z vidlice, ale sestry ji přesvědčí, ať ještě chvíli počká. Číslo, na které

chce Wiborg volat, je dávno mimo provoz, a ji vždycky rozruší, když to nikdo nebere.

Na dvojce Sucdi pomůže Petrusovi s holením. Oholí ho strojkem, ne žiletkou, aby ho neřízla, kdyby náhodou začal být agresivní. Když si Nina klekne a mění mu pytlík pod kátétrem, dává si dobrý pozor, aby nebyla v dosahu jeho velkých silných rukou. Pak mu zkontroluje hladinu cukru v krvi.

Hned jak Nina se Sucdi vejdou na trojku, Edit otevře oči. *Dobry den, řekne rozespale. Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.* Obě navykle přikývnou. Edit zamrká. *Dobry den. Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.* Sestry si navléknou nové rukavice a obslouží Edit, která se jim stále dokola představuje.

Bodil ze čtyřky na ně mrkne, když jí vyhrnou košilku a začnou měnit plenu. *Hádejte, kolik mi je?* A přestože to Nina ví, Bodil už je přes devadesát, tak nahlas prohlásí *maximálně sedmdesát.* Bodil se spokojeně usměje. *To říkají všichni, nikdo nevěří, že už jsem tak stará. Všichni říkají, že na svůj věk vypadám ještě moc dobře.* Nina a Sucdi souhlasně kývnou.

Dnes mají za úkol vysprchovat Lillemor. Na pětce jí pomohou do sprchy. Svléknou ji. Po síťovaných kalhotkách jí na povislém bříše zůstal kostkovaný vzorek. Sestry se v holínkách, umělohmotných zástěrách a rukavicích potí, ale Lillemor alespoň spolupracuje. Opatrně ji posadí na stoličku ve sprchovém koutě. Opláchnou ji slabým proudem vlažné vody, jejíž teplotu Lillemor předem schválí. Nina jí nadzvedne těžká prsa, aby se dostala i pod ně. Lillemor se na ni podívá a řekne *už se moc těším za Pánbíčkem, ale rozhodla jsem se, že tu ještě chvíli pobudu,* na což Nina odvětlí *to je moc dobře, Lillemor.* Na dlaždičkách je přilepena nálepka mile se usmívajících andělíčků.

Pak projdou kolem zavřených dveří šestky a zamíří na sedmičku za Annou. *Řekla bych, že mi zase vyjelo to jabko,* pro-

nese na uvítanou Anna. Z konečnicku jí skutečně trčí zlostně rudé střevo. Anna trpí výhřezem konečnicku, který se nedá operovat. Vesele jim vykládá, co bude ten den dělat, a sestry ji mezitím umyjí žínkou, opatrně jí zasunou střevo dovnitř a konečník namažou mastí. *Pojedu do Francie, tam jsem si vždycky přála jet*, říká Anna. Když se jí Nina zeptá, co tam bude dělat, Anna odpoví, že se podívá na Eiffelovku a přeje se koláčů. *Takhle na jaře tam je určitě krásně, tak si tam zajedu. Jen jestli Pánbůh dá a nezradí mě boty*. Anna se zasměje. Zasněně se podívá k oknu.

Osmička je jediný pokoj, kde bydlí dva klienti. Dagmar už je při příchodu sester vzhůru. Sucdi vzbudí Veru na druhé posteli. *Dobré ráno, Dagmar*, pozdraví Nina. *Vyspala jste se dobře?* Dagmar na ni upřeně hledí zarudlýma slzícíma očima. Na zdi vedle postele visí akvarely a kresby mladé a krásné Dagmar. Když se k ní Nina blíží, stará paní se nedočkavě usměje. Pak vystrčí ruku zpod peřiny a má ji celou od výkalů. Zamává s ní a zasměje se bezzubými ústy. *No fuj, Dagmar*, zařve na ni ze své postele Vera. Pak se zahanbeně podívá na Sucdi. *Nezlobte se na ni. Nemyslí to zle*.

O chvíli později Nina v kuchyňce vaří kaši a Sucdi maže housky. Na podnos postaví šálky s kávou a hrnky s brčky. Hluboké talíře se širokými okraji. Lžice, které se dobře drží.

Po snídani jde pár klientů k televizi. Nina vezme z poličky starý film s Nilsem Poppem a pustí ho. Dagmar na vozíku pomalu usíná a Petrus upřeně hledí na herečku na plátně. *Ty štětko jedna!* zařve. *Děvko!* Vera na něj našťavaně sykne. Dagmar začne pochrupovat.

JOEL

Matka tiše sedí na zelené plastové židličce před domem. Pomalu ukusuje krajíc chleba, který jí Joel donesl. Nic jiného už nechce jíst. Nic ji neláká, chuťové pohárky jí přestaly fungovat. Joel není schopný pozřít ani sousto.

Máma má ještě pořád vlhké vlasy. Joel jí je po stranách sepnul sponkami. Odrosty jí zůstaly. Máma byla tak našťvaná, že jde do sprchy, že se jí Joel neodvážil vlasy barvit, stejně by barva skončila na jejím obličejí a na zdech a nábytku, jen ne na vlasech. A pak by ji musel do sprchy dostat znovu, aby jí vlasy opláchl. Máma má nečekanou sílu, když se našťve.

Ale teď má ramena svěšená. Pohled prázdný.

Joel se napije instantní kávy. Opře si hlavu o šedou domovní zeď. Zavře oči. Už teď je horko. S větvemi přerostlých keřů si pohrává vítr. Máma s tátou je vysázeli, aby na verandu nebylo vidět, ale tudy skoro nikdo nejezdí. Hodně domů blíž k lesu zůstalo prázdných. Sousedí, které Joel znal jako dítě, jeden po druhém zemřeli. Brzy bude prázdný i tenhle dům. Za čtyři dny přijde makleř.

Kdo tady v okolí vlastně ještě zbyl? Zahlédl ho někdo ze starých spolužáků třeba v Citygross v Ytterby nebo na pumpě ve Skredsby, začalo se povídat, že se vrátil? *Ten Joel, co si myslel, že je něco víc.* Joel znovu otevře oči. Dopije. Položí hrnek na rozviklaný stůl. Kostičkovaný voskovaný ubrus je plný skvrn od kávy a kroužků od hrnečků.

Máma přestala jíst. Zbytek chleba leží na talíři. Sýr se v tom vedru začíná potit.

„Ty už nemáš hlad?“ zeptá se Joel.

Máma zavrtí hlavou.

Joel nemá sílu se s ní dohadovat. Ukáže na léky, které před ni položil.

„Vem si je,“ pobídne ji.

„Ne, ani nevím, čím mě to cpeš.“

„To máš na srdce,“ řekne Joel.

„Já mám srdce naprosto v pořádku,“ odpoví máma a sevře rty.

Umanutá bábo. Koukej si ty prášky prostě vzít. Copak nechápeš, že se ti snažím pomoci?

Ale to nahlas říct nemůže. Tak si zapálí cigaretu. Snaží se nevnímat, jak se mu sevřel žaludek.

NINA

Ranní porada je skoro u konce, když vedoucí oddělení Elisabeth začne o nové klientce, která se dnes nastěhuje na šestku.

„Monika Edlundová,“ oznámí. „Sedmdesát dva let. Je z Lyckeredu.“

Nina zvedne hlavu. Při zaslechnutí toho jména jako by dostala ránu elektrickým proudem, ale nikdo kolem stolu si toho nevšiml.

„Prodělala infarkt a od té doby trpí střídavými stavy zmatenosti,“ čte Elisabeth ze složky. „Zkolabovala v lékárně v Kungälvu, štěstí v neštěstí...“

Nina znovu sklopí oči. Cítí, jak jí z podpaží stéká kapka potu. Najednou si uvědomí, jak dovnitř místnosti prosklenou střechou praží slunce. Jako by byli ve skleníku.

„...měla zástavu srdce, ale v sanitce ji oživilo pomocí defibrilátoru...“

Kapka jí teče k pasu a pomalu chladne.

„...podstoupila angiografii se stentem... po rehabilitacích asi půl roku využívala domácí pečovatelskou službu a zdravotnickou službu místní terénní sestry. Jednou ji domů dovezla policie, protože se venku ztratila, takže bude muset dostat detektor pohybu. A párkrát spadla z postele, takže jsem si vyžádala povolení k přidělení klecového lůžka.“

Elisabeth hovoří úsečně, úsporně. Bez intonace. Bez emocí. Proč by taky měla mluvit jinak? Monika Edlundová je pro ni jen další jméno v řadě. Po téhle poradě už to nebude ani jméno. Bude to prostě šestka.

„Úplně běžná medikace,“ pokračuje Elisabeth. „Aspirin, atorvastatin, metoprolol, ramipril a brilique. Haloperidol v případě záchvatů nervozity a imovane na noc.“

Haloperidol. Jestli Monika potřebuje léky proti paranoi a psychotickým stavům, tak je to s ní zlé. V takovém případě

je její demence temné místo, které jí nahání strach. Možná je i agresivní.

„Kdo ji přiveze?“ zeptá se Nina.

„Její syn Joel, v poslední době s ní bydlel.“

Joel. Copak on se vrátil domů?

Nina si představuje, jak Joel dnes asi vypadá, a potí se čím dál víc. Párkrát si ho googlovala, ale on nemá účet na žádných sociálních sítích. Našla jen pár fotografií. Má tmavé vlasy a je vyhublý, rysy má až moc ostré. Neusmívá se. Poslední fotka je už víc než sedm let stará.

Nina si jen stěží dokáže představit, že je Joel dospělý. Že žil dál i po tom ránu, kdy ve svém čerstvě zakoupeném ojetém autě odjel ze Skredsby.

„A víte, v kolik hodin?“ zeptá se Nina a podaří se jí pronést otázku zcela netečně.

„Po obědě,“ odpoví Elisabeth. „Vy ho znáte? Jste tak zhru-
ba stejně staří, ne?“

Zná Joela? Co na to má říct? Jak by to někdo jako Elisabeth mohl pochopit? A kdo by uvěřil, jak moc se ona, Nina, změnila od dob, kdy se s Joelem stýkala? Vždyť tomu nevěří ani ona sama.

„Chodili jsme spolu do třídy.“

Elisabeth se na nic dalšího neptá. Už ji to přestalo zajímat a myšlenkami je někde dál. Zaklapne desky a vstane.

„Tak to by bylo pro dnešek všechno. Nezapomeňte dohlédnout, aby klienti pili víc než obvykle. Ta vlna veder podle všeho jen tak neskončí.“

Když vstávají i ostatní, ozývá se měkké vrzání židlí o linoleum. Na všech čtyřech odděleních budou pomalu chystat oběd, který brzy přivezou z jídelny v Kungälvu. Ale Nina zůstane na místě. Podívá se do chodby D, kde se prochází Wiborg a k prsům si tiskne toho svého plyšáka.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Sucdi.

Nina zvedne hlavu.

„Jen trochu unavená,“ odpoví a pokusí se o úsměv.

Vůbec není unavená. Ani trochu. V celém těle jí vibruje nervózní energie.

„Ten Joel je tvůj bývalý nebo co?“

„Ne,“ vyhrkne Nina a z úsměvu je rázem jen křečovitě cukání rtů.

Sucdi odnese jejich hrnky a Nina ji provází pohledem. Proskleným průzorem sleduje, jak kolegyně z jejich oddělení otevírá myčku. Pak vstane taky.

Do společenské místnosti vejde Edit, při chůzi se opírá o chodítko. Kvůli pokročilé osteoporóze má záda ohnutá téměř do pravého úhlu.

„Dobrý den,“ pozdraví. „Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.“

Vyzývavě na Ninu upírá oči potažené mléčnou blankou.

„Dobrý den,“ řekne Nina nepřítomně.

Edit zavrtí hlavou, asi ji štve, že se jí Nina nepředstavila. Pak mrkne. Smyčka, ve které uvízl její mozek, se přetočí na začátek.

„Dobrý den. Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.“

Nina vezme termosku s kávou a jde na chodbu. Postaví ji na servírovací stůl určený pro příbuzné. Za zády jí zavržou kolečka Editina chodítka.

„Dobrý den. Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.“

„Dobrý den i vám,“ odpoví Sucdi, která právě vyšla ze sesterny. „Řekla bych, že je načase vás přebalit.“

Rozezní se alarm a Nina se podívá na druhou stranu chodby. Světýlko bliká u dvojky. Petrus.

„Já tam jdu.“

Sucdi na ni překvapeně pohlédne.

„Edit může chvíli počkat.“

„Dobrý den,“ spustí Edit. „Jmenuji se...“

„Copak chceš jít fakt sama k Petrusovi?“ pokračuje Suci nahlas, aby přehlušila Edit.

„V pohodě,“ odpoví Nina.

Zrovna teď by udělala cokoli, aby na chvíli odvedla myšlenky od Joela a Moniky.

JOEL

Z okapu nad verandou se ozve zaškrábání. Jedna z vlaštovek, které mají pod střechou hnízdo, se zašustěním křídel sletí těsně nad zem a pak se zase vznese. Máma jako by se probírala. Zamrká a zpříma se zadívá na Joela. Pohled má jasný. Inteligentní. Přítomný.

Zase je to máma.

„Nils na mě čekal,“ řekne. „Na druhém břehu.“

Joel si zapálí cigaretu. Skryje zklamání. Ví, co teď přijde, a nechce to poslouchat.

„Celou dobu tam čekal, až přijdu. Nevím, jestli jsem byla v nebi. Asi ano. Ale pak mě vrátili zpátky.“

Světlé oči jí začnou slzet. Joel by rád věřil tomu, čemu věří máma. Že světlo na konci tunelu a milovaní příbuzní čekající s otevřenou náručí jsou něčím jiným, něčím větším než jen halucinacemi, které vyvolal odkysličený mozek.

„Nils přišel se mnou, ale tady na zemi je to pro něj hrozně těžké. Nemůže tady být. A já taky ne.“

Máma se dívá na Joela jako dítě hledající útěchu. Máma, která nikdy nedala najevo žádnou slabost. Joel se k ní natáhne přes stůl. Vezme ji za ruku. Pohladí ji po kloubech. Z lesa na kopci uslyší poryv větru.

„Tak strašně mi chybí, když tu není,“ řekne máma. „Byl tak hezký, můj Nils.“

Máma ztichne, znovu se ztratí, a Joel se v duchu ptá, jestli se jí vybavují vzpomínky na tátu. Co tak asi vidí?

Joel nemá tušení, jaký otec byl. Celý život vídal fotografie, ale mimo tyhle rámečky neví nic. Táta byl sváteční vyprávění, mámina velká láska, která zemřela na rakovinu, když byl Joel ještě malý.

Teď je Joelovi skoro čtyřicet, tolika se táta ani nedožil.

„Doktoři mě měli nechat umřít,“ pokračuje máma. „Proč mě sem vrátili? Byla jsem připravená.“

Máma stáhne ruku a otře si tvář. Zdá se, že se pro něco rozhodla.

„Páni, co to říkám,“ pronese. „Kdyby mě tak slyšely děti.“

Joel celý ztuhne. Už by měl být zvyklý, ale stejně je to pro něj vždycky šok.

„Mami...“ řekne. „To jsem přece já.“

Máma se na něj podívá. Pohled má stále bdělý. Ale taky upřímně udivený.

„To jsem já. Joel. Tvůj syn.“

Máma si naštvane odfrkne.

„Myslíte si, že jsem padlá na hlavu?“

Joel potáhne z cigarety. Kouř se smísí se slábnoucí chutí kávy.

„A kdo si myslíš, že jsem?“ zeptá se, přestože ví, že by neměl.

„No... to jste přece vy! Já vím, kdo jste. Promiňte, ale já jsem si nepamatuju, je vás tolik, co sem chodí pomáhat. Ale většinou děvčata.“

Matka na něj nervózně pohlédne. Obejme se pažemi, jako by jí byla zima.

„Ale jsem vám moc vděčná, to zase ano,“ dodá. „Všichni se tak snažíte.“

Ani demence nevymaže zvyk být vždycky za všechno vděčný.

Když byli Joel s bratrem malí, máma pracovala na telefonní ústředně obecního úřadu v Kungälvu. Po tátovi jim zbyla malá penze. Nikdy neměli nouzi o peníze. Teprve když se Joel odstěhoval do Stockholmu, zjistil, že střední třída tady a tam je něco docela jiného. Jeho kamarádi ze Stockholmu měli hotovost a nebáli se ji použít. Byli si vědomi svých práv. Dovedli se naštvat. Máma by se nikdy neodvážila na něco

si stěžovat, nikdy by si o nic neřekla dvakrát. To by se z toho mohla stát otázka cti a pak už vám nepomůže nikdo. Joel ví, že máma vždycky nesnášela pečovatelky, které pokaždé perfektně uklidily celý dům, nesnášela ty cizí lidi, co se zjevovali bez varování. A teď si myslí, že on sám je jedním z nich.

„Ale to jsem já, mami,“ naléhá. „Já jsem Joel. A Björn už je taky dospělý. Má svoji rodinu.“

„Neříkejte,“ odpoví máma.

Joel si znovu potáhne. Snaží se zůstat v klidu.

„Vem si léky,“ prosí mámu.

„Co pořád máte s těmi prášky? Co to v nich vlastně je?“

Joel se sehne a z vydlážděné terasy zvedne sklenici. Cigareta sykne, když ji uhasí ve směsi vody a starých nedopalků. Asi by měl jít dobalit máminy věci. S těmi prášky to zkusí ještě později, třeba bude spolupracovat. Joel vstane a jde za roh ke vstupním dveřím.

V koupelně naskládá do mámina květovaného neceséru kosmetiku. Některé parfémy a krémy, které jí dal k Vánocům, stojí nepoužité na polici. Máma si myslela, že jsou moc nóbl, a teď už jsou prošlé.

Joel se snaží zklidnit rozbušené srdce. Zavře dvířka skříňky a podívá se na svůj odraz. Má stejně šedé oči jako máma, v duchu se ptá, co se stane, až zestárne on. Při tom všem, čemu svůj mozek už vystavil, nemá v něm třeba už teď díru? Prasklinu, která se bude pomalu šířit? A požírat jeho vzpomínky, jeho já?

Nebo to půjde ráz na ráz jako u mámy?

Vzdouvá se v něm vlna strachu. Neví, jak to zvládne.

Brzy bude po všem. Brzy. Už jen pár hodin. Pak ji přestanu mít na starosti.

Tallskuggan se nachází jen pár kilometrů odsud, na druhé straně kopce, ale je to docela jiný svět. Co se s mámou stane, až tam bude? Až nebude mít ani zahradu, ani dům a známé věci, které ji doteď obklopovaly? Co bude vyvolávat

vzpomínky pak? Co přiláká záblesky osoby, kterou kdysi bývala?

Jenže mám snad na výběr?

Mrazivé jehličky v obličeji, v konečcích prstů.

Joel se začne přehrabovat v pytlíku s matčinými léky, který leží na pračce. Najde krabičku haloperidolu, který tu nechala terénní sestra. **V PŘÍPADĚ ZÁCHVATU NERVOZITY 1 TABLETA** stojí na štítku. Většinou to mámu uklidní.

Joel váhá. Už je to šest let a dva měsíce, co si naposledy vzal nějaký chemický preparát na uklidnění, pokud tedy nepočítá alkohol. Jenže dneska je den, kdy veze mámu do ústa-
vu. To by mohl udělat výjimku.

Joel si vezme dva prášky, sehne se nad umyvadlo a napije se z kohoutku.

NINA

Když Nina přijde na dvojku, Petrus je odkrytý. Pahýly s protézami má doširoka roztažené a pohrává si s ochablým penisem. Podívá se na ni.

„To by se ti líbilo ho vyzkoušet, co?“ řekne.

Nina se podívá na hadičku od katétru.

„Já mám jenom strach, abyste se nějak neodřel.“

Petrus se zasměje.

„Ukaž kundu,“ houkne. „Pták v ní bude bydlet.“

Není to Petrusova vina. Petrus tohle nedělá, on tohle neříká. To ta jeho frontotemporální demence. Nina si to občas musí připomenout, aby ho nezačala nenávidět. Přistoupí k jeho posteli.

„Tak je hodná,“ řekne Petrus. „Pojď si tady hezky lehnout vedle mě. Nebo na mě, to mám rád.“

Petrus škube za penis čím dál silněji, ale ten zůstává ochablý, jen stará vyschlá kůže. Za celá ta léta, co Petrus žije tady v Tallskuggan, Nina neviděla, že by měl erekci.

„Asi bychom ho měli nechat spíš v klidu,“ podotkne Nina a přikryje Petrusa dekou.

Petrus bleskurychle vystrčí ruku. Prsty jí sevře zápěstí. Než ho cukrovka postupně připravila o obě nohy, býval námořník. Pěsti má ještě pořád jako svěráky. Nina se mu nevykrotí.

„Teď si zašukáme,“ vyštěkne a přitáhne si Ninu tak prudce, že ta ztratí rovnováhu.

Nina šátrá po poplašném tlačítku, které visí Petrusovi kolem krku, ale nedosáhne na ně. Otočí se ke dveřím a chce volat o pomoc. Vidí, že chodbou spěchá Petrusova manželka.

„Petrusi!“ volá. „Petrusi, okamžitě toho nech!“

Staříka to natolik rozptýlí, že uvolní sevření a Nina se mu vysmekne. Pohlédne na zápěstí. Má na něm rudé otisky jeho prstů.

Petrus se hlasitě nadšeně směje. Jeho manželka se nešťastně dívá do země.

„Je mi to líto,“ hlesne.

„To nic.“

„V životě by se takhle nechoval, to by radši umřel,“ pokračuje paní a stále se na Ninu nedokáže podívat. „Tak strašně se stydím, když si představím, co všechno tu musíte vidět.“

„Ať udělá cokoli, už jsme viděly horší věci,“ odpoví Nina. „Vážně. Jsme zvyklé. Nedělejte si starosti.“

Petrusova žena se ochable usměje a kývne. Nina ji pohladí po rameni a odejde. Než stihne zavřít dveře, dá se Petrus do křiku.

Na chodbě je ticho a klid. Do Wiboržina pokoje se kolébá její vnučka a přes pas sukně jí visí obrovské břicho. Tohle vedro musí být pro ženu ve vysokém stupni těhotenství do slova noční můra. V obličejí je celá zarudlá a zpocená, vypadá jako lesklé jablko. Ale cestou na jedničku Nině vesele kývne na pozdrav.

Nina se na chvíli zastaví. Hledí na zavřené dveře šestky. Táhne ji to k nim, jako by byly začarované.

Je to jen pár dní, co tam seděla u postele umírající Britt-Marie. Občas má dojem, že mrtví v pokoji zůstávají ještě týdný po smrti, ale po Britt-Marii jako by nezbyla ani stopa. Proč ta by tu taky zůstávala? Chtěla odsud.

Nina se bojí docela jiných strašidel.

Otevře dveře. Vejde do předsíně. Vidí, že na věšáku už visí nějaké bundy. Jde dál do pokoje. Závěsy jsou zatažené, v místnosti je tma. Nina okamžitě pozná nábytek, který sem dovezli. Je zvláštní vidět ho tady, namačkaný na příliš malém prostoru. Joel ho sem musel dovézt včera, když měla volno. Stůl a židle, které vyřezával Joelův dědeček. Křeslo potažené modrým plyšem. Vedle místní postele postavili Moničin noční stolek. Psací stůl vmáčkli do rohu vedle okna.

Nina okno otevře a pustí dovnitř trochu čerstvého vzduchu. Zhluboka se nadechne. Z fotbalového hřiště slyší dětský křik. Zdátky nějaké auto. Jde k posteli, prohlíží si fotografie na zdi. Největší je svatební. Dvacetiletá Monika shlíží z oválného umělohmotného rámu. Tmavé vlasy má nakrátko ostříhané podle módy z šedesátých let, rty tmavé a plné, oči světlé, jako by jimi vyzařovalo nějaké vnitřní světlo. Manžel je světlovlasý a má široká ramena. Krásný jako nějaký herec. Nina se podívá na fotku Björna před kostelem v Lycke. Joelův bratr má světlé vlasy po otci. Běžové sako s hrozně širokými ramenními vycpávkami, v náručí drží dárky, které dostal ke confirmaci. Vedle něj visí fotka dvou chlapců tak z druhého stupně základní školy. To budou Björnovi synové. Stojí u bazénu plného nepřirozeně modré vody a široce se usmívají. Zuby v drobných obličejích mají nezvykle velké.

A pak je tu Joel. Při pohledu na tu fotku ze třetího ročníku Ninu píchne u srdce. Světlé vlasy učesané na pěšinku. Vypadá tak úhledně.

Joel byl její všechno. Zbožňovala ho, a měla ráda i sama sebe, když bývala s ním. S ním byla jiná. Odvážnější. Ale nikdy to nebyla opravdu ona. V době pořízení téhle fotky zbývalo jen pár měsíců do chvíle, kdy ho zradila.

A zradila i Moniku. Nikdy jí ani náznakem nevysvětlila, co se stalo.

Nina Moniku občas potkávala v obchodě nebo se minuly v autě na silnici. Ale Nina se jí vždycky vyhnula. Dělala, že ji nevidí. Monika se nikdy nedozvěděla, jak moc pro Ninu znamenala. A teď už je asi pozdě. Jestliže se má Monika nastěhovat do Tallskuggan, tak to už si Ninu asi nepamatuje.

„On je na cestě.“

Hlas zazní z těsné Nininy blízkosti. Nina se otočí a spatří Bodil.

„Kdo?“ zeptá se.

„No přece ten, co tu bude bydlet.“

Bodil se nedočkavě dívá na Ninu. Má na nohou kožené pantofle a Nina si říká, jak hluboce se asi musela zamyslet, když ji neslyšela přicházet.

„Sem se nastěhuje paní,“ namítne Nina. „Monika.“

„Blbost. Chlap tu bude,“ řekne Bodil a zvědavě se rozhlédne po místnosti. „Fešák. Viděla jsem ho tady v noci obcházet.“

JOEL

V mámině malém starém nissanu je nesnesitelné horko, přestože byl zaparkovaný ve stodole. Joel zapne klimatizaci. Během couvání ze dvora proudí do auta suchý vlahý vzduch a chladí mu čelo. Máma sedí na sedadle spolujezdce, mlčí a na kolenou pevně svírá kabelku. Když Joel sjíždí na silnici, máma zavře oči. Vůbec nepochopila, že právě navždycky odjíždí z domu, ve kterém strávila celý svůj dospělý život.

Dům se ve zpětném zrcátku zmenšuje, pak zcela zmizí za stromy. Joel projede prudkou zatáčkou a zamíří dolů k cestě, které máma říkala „velká silnice“. Ta je ale ve skutečnosti tak úzká, že když se tam potkají dvě auta, jedno musí zastavit a napůl sjet do příkopu.

Joel má zpocené nos a sluneční brýle mu z něj pořád kloužou. Utrě si čelo a počká, až je mine karavan. Zhluboka se nadechne a najede na velkou silnici, mine sešlou, rezavou plechovou zastávku, kde čekával na školní autobus. Pokračuje do Skredsby. Nalevo se směrem vzhůru do kopce rozprostírají pole a pastviny. Napravo je zalesněný sráz. Zpoza listoví krátce a prudce prosvítá slunce. Máma zavře oči a něco si neslyšně zamumlá.

Joel si znovu utře obličej a uvědomí si, že mele čelistmi. Má je napjaté, pocit, který důvěrně zná. Svět mimo auto na něj útočí příliš mnoha dojmy a on je nedokáže utřídit. Každíčký list na větvi stromu, každé stéblo trávy jako by mu přetěžovaly mozek k prasknutí. Joel neustále kontroluje tachometr, zdá se mu, že všechno jde nějak moc rychle, ale jede rychlostí těsně pod padesát kilometrů za hodinu. Kolem okénka prolétne vážka a jemu se rozbuší srdce, jako by zahlédl nějakého obřího predátora.

Po těch prášcích se Joel cítí hrozně zfetovaně. A je to horší a horší s každým srdečním úderem, se kterým mu ten humus

proniká do krve. Joel stáhne okénko, aby se do auta dostalo víc vzduchu.

Pak přijedou na kruhový objezd, minou benzinovou pumpu a pokračují do centra Skredsby. Střed obce tvoří jen parkoviště, pizzerie, sběrna surovin, kadeřnictví, které snad nikdy nemá otevřeno, a květinářství — zavřené přes celé léto. Opuštěné potraviny Tempo, které nedokážou konkurovat obřím nákupním palácům v Ytterby a Kungälvu. Pár kluků se tu sklání nad mopedy, naoko se hádají a hulákají mutujícími hlasy, vůbec si neuvědomují, jaké klišé pro okolí představují.

Joel se dotkne brady, aby konečně přestal pohybovat spodní čelistí. Mine fotbalové hřiště a zaparkuje před ústavem Tallskuggan. Vytáhne klíčky ze zapalování.

Má pocit, jako by se auto dál pohupovalo. Upřeně hledí z okénka. Okolní borovice, podle nichž se ústav jmenuje, lehce povlávají ve větru. Budova jako by se zvětšovala a zmenšovala.

Joel vytáhne telefon, utře si konečky prstů o džíny, aby vůbec mohl používat dotykovou obrazovku. Na internetu si najde haloperidol. Zjistí, že to je nejen lék na uklidnění, ale že má zároveň potlačovat psychotické stavy. Při čtení letáku se znovu celý zpotí a košile se mu lepí na tělo. Seznam vedlejších účinků je dlouhý. Pěkně dlouhý. Joel se snaží spočítat, před kolika hodinami si v noci dal poslední sklenici vína.

Cos to provedl, Joeli? Cos to zase provedl?

Matka otevře oči a napřímí se. Rozhlédne se.

„Co tu děláme?“

Joel si odkašle.

Vesele. Hlavně mluv vesele.

„Tady teď budeš bydlet, mami.“

Znovu si odkašle. Neví, jestli si to jen namlouvá, nebo vážně ztrácí cit v jazyku. Kdyby se tak mohl trochu napít, hned by se mu určitě lépe artikulovalo.

„Já tady... no to snad ne,“ namítne máma.

„Jo,“ řekne Joel a pevně sevře volant. „Už tu máš nábytek.“
Hlavně dělej, že je to v pohodě. Žádný problém.

„Bude to fajn,“ pokračuje a zase si posune sluneční brýle na nose výš. „Víš, že sama to doma už nezvládáš...“

Máma se chystá protestovat, ale Joel ji ignoruje, dál nutí jazyk v ústech k pohybu.

„...a s Björnem si o tebe děláme oba starosti.“

„To nemusíte,“ řekne máma rychle.

Teď zní její hlas trochu defenzivně. Že by přece jen tušila, že není tak docela v pořádku?

„Děláme to, protože nám na tobě záleží,“ podotkne Joel.

Už to chce mít za sebou. Chce zpátky svůj život. Ale máma pevně semkne rty. Nehodlá na to jen tak přistoupit. A Joela se najednou zmocní vztek. Na ni. Na Björna, protože tu není. Na ty prášky. Na celý svůj podělaný život.

„Kdybych tak jen chápala, proč to děláš,“ zanaříká máma.

Jo, přesně to by se mi taky fakt líbilo.

„Tak pojď,“ pobídne ji Joel a vystoupí z auta.

Do parkoviště se opírá slunce. Oslní ho. Vzduch je tak vlhký a těžký, až má Joel dojem, že mu snad fyzicky brání v pohybu. Země se pod ním pomalu hýbe tam a zpátky. Joel zatne zuby a potlačuje nastupující nevolnost. Vytáhne z kufru matčino zavazadlo a pak jí otevře dveře.

„Pojď.“

„Já chci jet domů,“ odporuje máma. „Musím tam být, až se vrátí táta.“

Babo jedna, všechno tohle děláme kvůli tobě, copak ti to nedochází, ne, nedochází, protože tobě už nedochází nic, nedokážeš se o sebe postarat, ty bys tak akorát podpálila dům nebo sletěla a zabila se nebo bys zase šla ven v noci a něco by tě přejelo, případně by ses ztratila v lese, já už se o tebe nedokážu starat, nedávám to, já už nemůžu, promiň, ty ses o nás starala vždycky, ale já už prostě nemůžu.

„Bude se ti tady líbit, jsem si tím jistý,“ prohlásí Joel.

„Ale já se přece nemůžu jen tak odstěhovat od Nilse. Co by na to řekl?“

Ten by neřek ani slovo, protože je MRTVEJ!

„Tak ale zkusit to přece můžeš, ne? Jen na jednu noc.“

Joel je zjevně odhodlaný namluvit jí cokoli.

„Tak pojd‘,“ řekne znovu a podá jí ruku.

Máma ji překvapivě stiskne a vystoupí. Podívá se na hranatou cihlovou budovu a nervózně si za ucho zastrčí pramínek vlasů.

Vyjdou po schodišti a široké vstupní dveře se s pípnutím otevrou. V hale je chladněji. Podlaha se pod Joelem pohupuje. Sám chvíli neví, jestli se on opírá o mámu, nebo ona o něj. Linoleum jako by bylo pod vodou a jeho vzorek se vznášel na hladině.

Jsou tu dvoje dveře. Přímo naproti nim se vstupuje na oddělení A. Děčko je nalevo. Joel tam mámu odvede a zazvoní. Proskleným průzorem se dívá na zelenou chodbu, která jako by pomalu rotovala kolem své osy. Joelovi se zvedá žaludek.

Nejradši by odsud utekl, nechal tu mámu jako nějaké nalezené dítě, ale z druhé strany už k nim míří vrchní sestra. Jde rychle, rukama energicky kmitá podél těla. Zamává na ně a Joel jí taky mávne, podrbe se na bradě, aby se přesvědčil, že nemele čelistí.

Dveře se otevrou a vrchní sestra ho obdaří zářivým úsměvem.

„Vítejte, vítejte,“ řekne hlasem, který by klidně mohl patřit dětské animátorce. „Tak ráda vás poznávám, Moniko. Já se jmenuji Elisabeth a jsem vedoucí oddělení a vrchní sestra zodpovědná za medikaci.“

Joel neřekne nic, obává se, že by se zakoktal. Opatrně postrkuje matku před sebou. Dveře za nimi zapadnou. Na oddělení to silně páchne čisticími prostředky, linem a zatuchlinou. Pod tím vším se vznáší slabý odér moči. Joel si říká, že tohle nikdy nemůže vyvanout, takový zápach se už navždy

vsákne do linolea, nasládlý a dusivý. Jen nerad si sundá sluneční brýle a pověsí si je na krk. V duchu se ptá, jak asi vypadají jeho zorničky. Někde se rozezná alarm, trochu moc nahlas.

Elisabeth začne mámě vyprávět o domově. Joel neposlouchá, jen občas, když se to zdá vhodné, pokývá hlavou. Jeho tady už provedli a sám má právě teď dost práce s tím, aby nevypadal jako feťák.

„Tady je denní místnost,“ řekne Elisabeth.

Máma se tam lhostejně podívá. A Joel taky. Prohlédne si čalounění křesel zatavené do plastových fólií. Televizi. Kytici slaměnek zdobící poličku s DVD a knihami. Na jedné zdi visí reprodukce obrazů Marcuse Larsona. Loď na rozbouřeném moři, pěnicí vlny narážející do útesů, rudé nebe. Obrazy působí moc dramaticky, vzbuzují nervozitu.

„Půjdemě dál?“ zeptá se Elisabeth a Joel si uvědomí, že příliš dlouho stál na jednom místě a jen tak zíral.

Kráčejí chodbou. Zvědavě si je prohlíží nějaká paní skrčená nad chodítkem. Oči má potažené bílou blankou a páteř tak ohnutou, že vypadá jako přeražená v půlce. Vlasy rozčuchané, na temeni jí prosvítá holá kůže. V koutcích úst zaschlé sliny.

„Dobrý den,“ řekne jasným, překvapivě mladě znějícím hlasem. „Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.“

Máma se zastaví a nuceně se na ni usměje.

„Monika,“ představí se. „Ráda vás poznávám.“

„Dobrý den,“ odpoví paní. „Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.“

„Jistěže, jistěže,“ podotkne Elisabeth. Ve veselém hlase zaskřípe tón netrpělivosti. „My to teď tady Monice všechno pěkně ukážeme, Editko.“

Máma se bezmocně podívá na Joela. Pohledem říkajícím *Vidíš to? A to mě tady necháš? S takovýma?*

Přijde k nim žena v béžové zástěře a bledě modré uniformě.

„Vítejte v Tallskuggan,“ řekne. „Já se jmenuju Sucdi a pracuju tady jako ošetrovatelka. Vy jste náš nejnovější přírůstek, že?“

Sucdi vůbec nemluví tak strojeně vesele jako Elisabeth.

Máma nejistě pohlédne na Joela a pak teprve podá Sucdi ruku. Když je řada na Joelovi, aby se představil, podaří se mu vyslovit svoje jméno.

„Dobrý den,“ zaskřehotá Edit. „Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.“

Sucdi jí položí ruku na ohnutá záda.

„Vy se tu procházíte?“ zeptá se. „Myslela jsem, že si půjďte na chvíli lehnout.“

Edit se na ni podívá. Mrkne.

„Dobrý den. Jmenuji se Edit Anderssonová a jsem sekretářka pana ředitele Palma.“

„Tak abychom šli dál,“ podotkne Elisabeth a vede Joela s matkou dál chodbou. „Tady je naše krásná společenská místnost, kde se klienti scházejí na společné obědy a večere. Ale pokud byste chtěla jíst u sebe, také to jde, Moniko.“

Joel je následuje na prosklenou terasu, zadívá se na skleněný strop a najednou má pocit, že se s ním svět převrhne. Zapotácí se a rychle se znovu zahledí do země. Po stranách vidí vstupy do jiných chodeb. Ve vzduchu se vznáší vůně opečené cibule a masa, ale oběd už je sklizený. U stolků posedává jen pár starých paní. Jedna se mračí a zírá upřeně před sebe. Sedí na vozíku a je k němu připoutaná bezpečnostním pásem. Něco jí teče po bradě, asi ovocný jogurt. Paní vedle patrně zrovna vzdala snahu ji nakrmit. Zvědavě si prohlížejí příchozí.

„Tady máme Veru a Dagmar,“ představí je Elisabeth. „Jsou to sestry a bydlí spolu na osmičce.“

Máma je pozdraví a Joel si všimne, že se záměrně vyhýbá pohledu na ten ulepený obličej. Druhé ze sester leží v klíně

pletení. Vzorek jako by se v púlce práce vytratil. Skřítkci bez hlav tančí sněhovou vánicí.

„Nabízíme tu spoustu aktivit,“ pokračuje Elisabeth. „Máme hodiny zpěvu, cvičení vsedě...“

Joel kýve. Usmívá se. Má pocit, že mu napuchly rty a teď jsou větší než obličej. Elisabeth se na něj kradmo podívá.

Ta si musí myslet, že ji mám jak z praku. Nebo že jsem sjetej. Možná bych jí měl říct, že jsem musel...

Musel ukrást léky vlastní mámě? Ty vole, Joeli, tebe by taky měli někam zavřít.

Opustí společenskou místnost a jdou zpátky na oddělení D. Míjejí dveře jednotlivých pokojů polepené pestrobarevnými papíry. Voskovkami jsou tu napsaná jména jako Bodil, Petrus, Wiborg. Jméno Wiborg je obklopené dětskými kresbičkami koní, koček a berušek. Z velkého žlutého slunce v levém rohu vyzařují široké paprsky.

„Napsal jste pro personál ten dopis o Monice?“ zeptá se Elisabeth.

„Ne,“ odpoví Joel. „Zapomněl jsem.“

„To nic, tak to napište do příště. Není toho potřeba moc. Jen jaká Monika je, jaké má koníčky a jestli ji baví něco speciálního.“

Zastaví se přede dveřmi D6. U jediných dveří bez jmenovky.

„A jsme u vás doma, Moniko,“ zaplesá Elisabeth.

Máma kookne na Joela. Zavrtí hlavou.

„Pojď, mami,“ šeptne Joel. „Jen se podíváme.“

Monika si povzdechne a vejde do předsíně. Pohlédne na malé umyvadlo s dávkovačem tekutého mýdla a lahvičkou dezinfekce, které se nachází hned u dveří. Police na klobouky a háčky na bundy, standardní vybavení všech pokojů.

„To je můj kabát. A moje boty.“ Společně vkročí do pokoje. „A stůl, co vyřezával dědeček. No to je on.“

Nábytek se tu tísnil. Zdi jako by na Joela padaly.

Kam to mámu přinutil jít? Místo celého domu má najednou dvacet metrů čtverečních. Místo zahrady zamčené dveře, okna, která jdou otevřít jen na pár centimetrů.

Co když jí to stěhování způsobí trauma? A ona to nepřežije?

Joel moc dobře ví, proč se tento pokoj uvolnil. Někdo tu umřel. Nejspíš v téhle posteli.

Z Tallskuggan nikdo živý nevyjde.

NINA

Nina ve sklepní prádelně skládá a třídí oblečení. Volná trička, která se dobře oblékají a svlékají. Kalhoty a sukně s gumou v pase. Látky, které po všem tom praní při vysokých teplotách změkly. Nina se pohybuje přesně a účelně. Skoro vždycky ví, či je který kus šatů, ani se nemusí dívat na jmenovky, kterými je příbuzní pacientů museli opatřit. V duchu se ptá, jestli Joel podepsal Moničino prádlo. Moc si to nedokáže představit.

Práce pro ni vždy byla místem, kde se cítila v bezpečí, přesně věděla, co kdo potřebuje a jak mu to má poskytnout. Na všechno tu mají schéma. Jasná pravidla. Podepsat se na vytečkovanou linku, do čtverečků dělat křížky. Mají seznamy, kam zapisují každé otočení klienta, jemuž hrozí proleženiny. Seznamy podaných jídel. Seznamy léků. Seznamy vykonaných potřeb.

Nina ví, kdo je. Všechno má pod kontrolou.

A teď se tady schovává ve sklepech.

Samozřejmě je to z dlouhodobého hlediska neudržitelné. S Joelem se prostě dřív nebo později potká. Jen na to ještě není připravená. A snaží se sama sobě namluvit, že se schovává i pro Joelovo dobro. Dnešek pro něj musí být i tak dost traumatický, takže ještě ke všemu nemusí po dvaceti letech potkat zrovna ji.

V trubkách u stropu to šumí. Oblečení je složené a roztríděné. Nina dá do sušičky náruč čerstvě vypraného povlečení. Pečlivě otre prací prášek, který se vysypal kolem dávkovače. Pak oplachuje hadřík a koutkem oka zahlédne něčí stín. Otočí se k tmavému obdélníku dveří. Nikdo tam není.

„Haló?“

Nina vykoukne do sklepní chodby, kde zhasla stropní zářivka. Světlo z úzkých okének u stropu sem sotva dosáhne. Stín sem asi vrhl někdo, kdo procházel venku.

Nina jde do skladu. Vezme inventární seznam. Spočítá balení plastových rukavic a gázových obvazů. Ráno jim do-razily nové pleny, Nina rozbalí krabice a balíky vyskládá na sebe.

Vždyť se s Joelem ani nemusí potkat. Ten asi ve Skredsby nezůstane ani o vteřinu déle, než bude nutné. Přejde sem ještě tak jednou dvakrát a pak zase všem zmizí ze života.

A všechno bude jako dřív.

Nina slyší, že někdo otevřel dveře na schody. Zářivka cvakne a zase se rozsvítí. Rychlé kroky, Nina hned pozná Elisabeth. V duchu zaprosí, ať ji nepošle pomáhat na šestku.

„To jsem ráda, že jsem tě našla,“ řekne Elisabeth, když se objeví ve dveřích. „Skoro jsem si už říkala, jestli jsi nešla domů dřív.“

Hlas zní vyčítavě. Jako by snad Nina někdy šla domů dřív. Elisabeth má krk celý rudý. Z něčeho je ve stresu.

„Chtěla jsem tady udělat trochu pořádek,“ podotkne Nina.

„Hm. No já jsem zrovna mluvila po telefonu s Johannou. Má žaludeční virózu.“

Elisabeth vrhne na Ninu významný pohled.

„Jasně,“ pronese Nina.

Obě vědí, že Johanna nejspíš leží doma s kocovinou. Nina jen doufá, že kolegyně dá brzy výpověď. Jako by nestačilo, že na ni není spoleh, ještě navíc nedokáže skrývat znechucení ze starých lidí. A ti to poznají.

Ale zase jestli je Johanna opravdu nemocná, tak ať radši zůstane doma. Taková infekce řádící na oddělení je noční můra pro personál a pro ty staré lidi by mohla být životu nebezpečná.

„Dneska měla mít noční,“ řekne Elisabeth. „A já nemám, koho jiného bych se zeptala.“

Obě vědí, že Nina tu směnu vezme. Vždycky ji vezme. Protažovat to je jen plýtvání času. Ale Nina si to nedovede od-pustit. Elisabeth na ni netrpělivě hledí.

„Víš, že bych zavolala nějakého brigádníka, kdybych mohla,“ pokračuje. „Ale Sucdi s Faisalem nemůžou dělat zároveň a Gorana mi to odmítla. Sice ti budu muset dát noční příplatek, z čehož nejsem vůbec nadšená, ale vy přece peníze potřebujete, ne?“

Nina neodpoví.

„A někdo se tady přece o klienty musí postarat, no ne?“ dodá Elisabeth.

„To jistě.“

„Najdu někoho, kdo za tebe vezme ranní. Tak nebudeš sloužit dva dny za sebou.“

Nina kývne. To je víc, než čekala.

Den volna. Den, kdy se vyhne Joelovi.

„Tak jo,“ špitne.

„Fajn.“

Elisabeth vyjde ven, ale ještě se otočí a nakoukne zpátky.

„Mimochodem, nepůjdeš pozdravit ty lidi z šestky?“ zeptá se. „S tím synem se přece znáte.“

„Jen to tu chci uspořádat.“ Nina váhá. „A jak on vlastně vypadá?“

Elisabeth se nakloní dovnitř, jako by ji z chodby mohl někdo slyšet. Zableskne se jí v očích. Nině je to hned jasné. Je to špatné.

„Neměla bych to říkat,“ šeptá Elisabeth. „Ale zdá se mi *opilý* nebo tak něco.“

Nina kývne a pocítí provinilé zadostiučinění.

Musela udělat, co udělala. Musela se od něj odpoutat, stejně jako se musela odpoutat od vlastní mámy.

JOEL

Někdo rychle vejde do pokoje. Joel zvedne hlavu. Zrovna v tu chvíli, kdy Elisabeth opět nasazuje ten svůj úsměv.

„Tak jak to tady jde?“ zeptá se laškovně.

Joel kývne. Byl by nejradši, kdyby si šla zase po svých. Obejme matku kolem ramen. Zavře oči.

Máma hezky voní. Je čerstvě umytá a je z ní cítit mýdlo. Joel se nutí otevřít oči, aby neusnul. Jedna jeho část by si prostě nejradši lehla do postele a usnula. Vůbec netuší, jak bude v tomhle stavu řídit.

„Tak já abych šel,“ nezřetelně šeptne matce.

„Copak ty mě tady opravdu necháš?“ podívá se máma.

Její brada se svažuje. Spodní ret se jí roztřepe.

„Přijdu zase zítra,“ ujistí ji Joel.

Máminy štíhlé prsty si nervózně pohrávají se sukni. Joel si všimne, že snubní prsten je jí velký. Políbí ji na čelo. Pokožku má příjemně studenou.

„Kdybys tak jen věděla, co jsem udělala za chybu,“ vzdychne matka. „Kdybys mi to řekl, mohla bych to napravit.“

„Neudělalas žádnou chybu. Jistěže ne.“

„Tak mě vezmi domů. Já tady nechci být. Nils mě nenajde, když budu...“

„Uvidíte, že se vám tady bude líbit,“ přeruší ji Elisabeth.

Máma se na ni statečně usměje.

„Je to tady moc hezké. Jen si nejsem jistá, jestli je to něco pro mě.“

„Takhle se ze začátku cítí hodně lidí, ale pak vždycky změní názor,“ podotkne Elisabeth.

Opravdu? Vždycky?

Joel ale může Elisabeth jen těžko nařknout ze lži, když sám mámě taky lže.

„Je hrozné, že vám to říkám, když se tak snažíte,“ řekne máma a pečlivě váží slova. „Ale já bych chtěla domů.“

Někdo zaklepe a vejde Sucdi. Vede s sebou tlustou starou paní s krátkými vlasy. Stařence z šatů s krátkými rukávy přetékají paže jako příliš nakynuté těsto. Zvědavě si mámu prohlíží přes obroučky brýlí.

„Dobrý den,“ pozdraví Sucdi. „Chtěla bych vám představit Lillemor.“

Lillemor se na matku široce usměje.

„My asi budeme sousedky,“ prohlásí a kývne směrem ke zdi, až se jí roztřeše dvojitá brada. „Bydlím hned tady vedle.“

Máma jí zdvořile oplatí úsměv. Lillemor se zvědavě rozhlédne.

„To je ale hezký stůl.“

Máma se usměje upřímně. Začne vyprávět o svém otci, který si přivydělával jako řezbář. Některý jeho nábytek je dokonce na usedlosti Tofta. Ukáže se, že Lillemor o něm slyšela.

„Lillemor,“ přeruší je Sucdi. „Možná byste tu mohla Moniku trochu provést.“

„No jistě!“ souhlasí Lillemor. „Nejdřív ze všeho musíte vidět můj pokoj. Máte ráda anděly?“

„Jo, jistě,“ odpoví máma a zasměje se. „Ti jsou samozřejmě fajn.“

Joel se na Sucdi vděčně podívá a ta téměř neznatelně kývne.

„To zní báječně,“ vyhrkne Elisabeth. „Tak já poběžím, ale jsem opravdu *strašně* ráda, že vás tady máme, Moniko.“

Máma se s ní sotva stihne rozloučit a hned musí přesunout pozornost jinam. Lillemor něco řekne, hlasitě se svému žertu zasměje a vede mámu na chodbu. Pak se ozve klapnutí dveří a Lillemor dál mluví z druhé strany zdi.

„Já ty stařečky prostě miluju,“ zajásá Elisabeth. „Jsou tak roztomilí, nemyslíte?“

Výrok působí dost absurdně. Sucdi přešlápne a Joel si pomyslí, že ta vrchní sestru taky nemá zrovna v lásce. Pocítí k Sucdi ještě větší sympatie.

„Pak zajděte ke mně do kanceláře a já vám vydám vstupní kartu,“ řekne Elisabeth.

Joel se Sucdi vejdou do vedlejšího pokoje a zastaví se v polovině kroku.

Andělé jsou tu úplně všude. Nad postelí visí zarámovaný obraz, na kterém si baculatí cherubíni zamyšleně drží hlavy v dlaních. Lillemor zrovna z poličky sundává figurky a panenky, ukazuje je mámě a ta zdvořile přikyvuje každému plastovému úsměvu, roztaženým křídlům z perleťového porcelánu, baculatým pleteným tělíčkům.

Joel zůstane na anděly zírat. Má pocit, že andělé mu jeho pohled vyčítavě oplácejí.

Jedna zeď je plná tabulek s nápisy vyvedenými zdobným písmem.

**NIKDY NEZBLOUDÍME TAK, ABY NÁS ANDĚLÉ NENAŠLI.
COKOLI DĚLÁŠ A JAKKOLI TI JE, TVŮJ ANDĚL STRÁŽNÝ
TĚ HLÍDÁ.**

PRACH POD POSTELÍ, TO JSOU PANTOFLÍČKY ANDĚLŮ.

Ale pod touhle pečlivě ustlanou postelí žádný prach není. Pokoj je čistý a uklizený, přestože i tady se vznáší pach moči a starého těla, jehož póry se vypařují všechny možné léky.

Lillemor vypráví mámě o fotkách na parapetu.

„Tady jsem já s manželem,“ řekne a ukáže na svatební fotografii. „A to jsou moje děti. A tahle paní mě učila na základní škole. Byla tak hodná, že jsem každé letní prázdniny vždycky obřečela.“

Lillemor se zasměje a dál vesele žvatlá. Nakonec se vrátí ke svatební fotografii.

„Tohle jsou mí rodiče. A tady jsem se sourozenci. Tohle bývala moje nejlepší přítelkyně.“

Joel musí pryč. Pryč z toho pachu. Pryč od těch civících andělíčků. Jestli tu zůstane, tak se taky zblázní.

„Mami,“ řekne. „Tak já už půjdu.“

Máma se chystá něco říct, ale Joel ji předběhne.

„Přijdu zase zítra.“

Máma si zastrčí pramínek vlasů za ucho.

„Zítra,“ zopakuje. „Tak dobře.“

„Super. Tak dohodnuto.“

Máma kývne a Joel si říká, jak se asi musí cítit. Jestli už třeba přijala fakt, že tu bude bydlet. Jestli to vůbec chápe.

Joel matku obejmě a jde na chodbu.

Sucdi ho doprovází, připomene mu Elisabeth a vstupní kartu, ale on jen zavrtí hlavou. Jde čím dál nemotorněji. Po každé když klade nohu na podlahu, je linoleum buď blíž, nebo dál, než čekal. Chodba se před ním zužuje a je čím dál delší.

Nějaká těhotná žena si nalévá čaj. Kývne na něj a on jí to oplátí. S nikým dalším už ale mluvit nemůže.

„Postupně se to zlepší,“ utěšuje ho Sucdi. „Jen si musí zvyknout.“

„Já asi taky,“ vykoktá Joel.

„Dejte tomu pár týdnů. Je to, jako když zvykáte dítě na školku.“

Joel kývne, jako by přesně věděl, jaké to asi je.

Konečně jsou na konci chodby. Za dveřmi se nachází vstupní hala. Cesta ven.

„Snažte se dneska večer nelámat si s tím hlavu,“ řekne Sucdi. „Taky si potřebujete odpočinout.“

Joel si říká, jestli to neznělo trochu jako obvinění. Pak stiskne kliku, ale dveře jsou zamčené.

„Kód je napsaný tady,“ ukazuje Sucdi na papírek nalepený na rámu dveří. „To kvůli bezpečí staroušek.“

Joelovi je sympatické, že jim neříká klienti.

Sucdi vyťuká kód a dveře se otevřou. Joel zamumlá poděkování. Ze všech sil se snaží projít halou rovně. Jakmile

se venkovní dveře na fotobuňku otevřou, vdechne teplý vzduch.

Vyjde na parkoviště a v duchu se ptá, jestli ho matka z Lillemořina pokoje vidí. Neotočí se. Jde k autu. Neobratně strčí klíčky do zámku. Usedne za volant, zabouchne za sebou a dá se do hlasitého řevu.

NINA

Nině zbývá do konce směny půl hodiny a déle už se ve sklepech prostě schovávat nemůže. Se Sucdi musí napsat zprávy pro Ritu s Goranou, které nastupují po nich.

Nina jde do vstupní haly, ale jen velmi nerada. Skleněným průzorem nahlédne do chodby D a plně si uvědomuje, jak trapně se chová. Nikde nevidí Joela ani Moniku. Jen Annu, která si na sebe vzala jarní bundu a čepici a chystá se na svou každodenní procházku.

Nina protáhne kartu čtečkou a vejde na oddělení. Anna si jí všimne a usměje se.

„Nazdárek!“ zavolá na ni. „To máme dneska ale krásně.“ „Že?“ zareaguje Nina.

Anna si myslí, že je venku, když se prochází pod proskleným stropem společenské místnosti. Ve skutečnosti venku nebyla několik týdnů. Možná měsíců.

„Tady do ulice se nastěhovala nová rodina,“ zahlásí Anna a ukazuje na šestku. „Ta paní mi připadá trochu nervózní. Ale pán je moc rád, že tu jsou.“

Nina se podívá tím směrem. Dveře do Moničina pokoje jsou zavřené. Zajímalo by ji, jestli tam Joel ještě je.

„Já myslím, že to není její muž,“ podotkne Anna.

„Ne, je to její syn. Joel.“

Vyslovit jeho jméno jí připadá hrozně divné.

„Já nemyslím syna,“ ohradí se Anna. „Ale toho pána, co tu bude bydlet s ní.“

Nina jen nepřítomně kývne a jde na sesternu psát zprávy.

Se Sucdi pracují rychle a efektivně. Kolegyně spěchá za rodinou, Nina chce prostě odsud.

„A pak tu máme Moniku,“ řekne Sucdi, jakmile se dostanou ke zprávě o pokoji D6. „Byla nervózní a přemlouvala syna, ať ji zase odveze domů. Po jeho odjezdu se to zlepšilo.“

Nina potlačí úlevný povzdech. Joel už tu není.
„Vzala jsem za ní Lillemor, zabavily se andělíčky,“ dodá Sucdi. „Teď spí.“
„Fajn,“ odpoví Nina a ze všech sil se snaží o neutrální tón.
Když sestry dopisují zprávy, přijde Rita. Sedne si ke stolu. Zašklebí se, takže jí ještě výrazněji vystoupí vrásky nad rtem, které má od kouření.
„Gorana tady samozřejmě ještě není.“
Rozhlédne se, jako by si snad myslela, že se tu Gorana někde schovává.
„Dneska je tu klid,“ poznamená Sucdi. „Nemůžeme si to předat bez ní?“
Rita si teatrálně povzdechne, ale pro jednou neprotestuje.
Nina se Sucdi se pak jdou převléknout do sklepa. Nina je ráda, že se jí Sucdi neptá, co tu celý půlden dělala.
Když vyjdou ven, stojí na schodech Gorana a klidně si tam kouří.
„Tak jak to dneska v tom našem Intercontinentalu šlo?“ zeptá se a na tom svém drobném zmalovaném obličejí vykouzlí úsměv.
Nina nechce dát najevo, jak ji kolegyně štve. Gorana ji hrozně ráda popichuje a Nina jí to dřív mnohokrát značně usnadnila.
„Je klid,“ odpoví Nina. „Tak ahoj. Já totiž беру za Johannu noční. Tu, cos ty odmítla.“
Jestli Gorana pochopila výčitku, zcela to ignoruje.
„Ta holka taky chytí kdeco, nemá žádnou imunitu,“ řekne jen a povytáhne černou linku, kterou má místo obočí.
„Já už musím,“ přeruší je Sucdi a zachrastí svazkem klíčů.
„Tak ahoj.“
Gorana jí kývne na pozdrav. Uhasí cigaretu v popelníku přišroubovaném ke zdi.
„Nemohla bys radši kouřit vzadu?“ vyjede na ni Nina. „Vypadá to příšerně, když sestra hulí takhle před hlavním vchodem.“

Gorana se na ni pobaveně podívá.

„Ahoj večer,“ odsekne a jde dovnitř.

Nina si povzdechne. Kdyby byla radši zticha.

Nasedne do auta a jede do Tofty. Po téhle úzké silnici už jela stokrát, možná tisíckrát. Ale teď poprvé se jí zkrátí dech u odbočky do Lyckeredu.

Je teď Joel doma?

U rozpadlé autobusové zastávky Nina pootočí hlavou. Když tu vystupovala prvně, nebyla ta silnice vedoucí do kopce ještě vyasfaltovaná a u krajnice ležely vysoké závěje sněhu.

Nina by hrozně ráda soucítila s tou holkou, kterou tehdy byla. Ví, že by měla. S jinými lidmi dokáže mít soucit snadno. Ale teď ji zaplaví vlna toho starého studu. Nina, dcera alkoholičky z odporných bytovek v Ytterby. Přemoudřelá fajnovka. Neustále lezla do zadku učitelům, hrozně chtěla být oblíbená u dospělých, kteří by ji mohli chránit. Pak na druhém stupni, když přešla na jinou školu, kde je promíchali s dětmi ze Skredsby a jiných menších vesnic, ji ostatní začali opravdově šikanovat. Nejdřív si Nina říkala, že si noví spolužáci třeba jen dělají legraci. Že je přecitlivělá. Smála se s nimi. Přemýšlela, jak si získat jejich oblibu. A právě kvůli všem těm nezdařeným pokusům by se teď nejradši propadla hanbou.

Joel jí jako první řekl, ať se na ně vykašle. Ani on nezapadl, ale byl na to hrdý. Jako první jí taky řekl, že je hezká. A ona se chvílemi odvažovala mu věřit.

Joel pro ni byl jako bratr. Dokonce o něm i uvažovala jako o spřízněné duši. A Monika jí byla matkou víc než její vlastní máma. Nina chtěla být v Moničiných očích perfektní. Ale čím byla starší, tím to bylo těžší, postupně toho musela o Joe-
lovi stále víc tajit.

Poté co odbočka zmizí i ze zpětného zrcátka, Nina zase vydechne volněji. Na dohled se objeví kostel v Lycke a ona zahne k usedlosti v Toftě. Mine seníky a vilky, ohrady s ovce-

a koni. Projede lipovou alejí vedoucí k usedlosti a zabočí doprava. Jakmile mine stáj a rozjede se do kopce, kabina auta se naplní vůní zvířat. Na vrcholku se na silnici zastaví skupinka jezdců, aby ji nechali projet, a ona jim mávne. Pak začne sjíždět z kopce dolů po klikatící se asfaltce. U krajnice se pasou krávy a za jezerem se třpytí moře. Bílé stěžně lodí se rýsují proti útesům. Na druhé straně silnice stojí v řadě domky. Trampolíny v zahrádkách, dětská kola opřená o garážová vrata.

Na konci ulice zajede Nina na příjezdovou cestičku k žlutému patrovému domku.

Trávník pořád ještě není posekaný.

Vystoupí z auta a plnými doušky polyká slaný vzduch. Než vejde, musí se uklidnit. Nesmí být našťvaná a nespravedlivá.

On prostě nechápe, jak je to pro mě důležité. Pro něj ne. A já to vím. A jsem o to našťvanější kvůli Joelovi a Monice.

V předsíni je horko a vydýcháno, Nina nechá vstupní dveře otevřené. Pověsí kabelku na háček, klíče dá do skříňky. Boty úhledně postaví do botníku.

Kuchyně se topí ve slunečním svitu. Mramorové povrchy se lesknou. Nina otevře lednici. Prohlíží si uspokojivě zaplněné poličky.

Jenže jak dlouho to takhle zůstane? Co když si Markus brzy nenajde novou práci?

Nina zarazí myšlenkovou spirálu začínající úroky z půjček a končící obrázkem jí coby bezdomovkyně. Nemá hlad. Z linky vezme skleničku a napije se vody.

Miluje tuhle kuchyni, tenhle dům. Moře třpytící se za okny. Ale do idylického obrazu se ukrádá Joel a ničí ho. Perspektiva se mění. Náhle spatřuje jeho vyčítavý pohled.

Úplně všechno je možné rozbít. I ten spořádaný malý život, který si Nina s takovou vervou a bez jakékoli fantazie vybudovala.

Jdi do prdele, Joeli. Nech mě být.

„Haló?“ zavolá a nakoukne do obývacího pokoje.

Markus leží na pohovce a na stehnech má položený notebook. Sundá si sluchátka a ospale na ni zamžourá.

„To už je tolik hodin?“ podiví se.

Nina neodpoví. Jde do koupelny. Všimne si, že mokré prádlo z rána je ještě pořád v pračce.

Popadne ji téměř opojný vztek. Jen těžko se mu brání.

To není Markusova chyba. Oba máme svoje slabiny, i se mnou je to někdy k nevydržení.

Každý je úplně jiný. On netuší, jaké to bylo vyrůstat jako ona. Neustále si ten chaos musela udržovat od těla. I nejmenší odchylka mohla všechno zničit. Každá prasklinka se mohla vyvinout v propast. Markus nic takového nezažil. Ten si myslí, že se všechno dřív nebo později spraví, samo od sebe.

Možná to prostě nechápe. Ale ví, jak jsou tyhle maličkosti pro tebe důležité, a stejně na to sere. Sere na tebe. Je mu u prdele, že se budeme muset vystěhovat, jestli si brzy nenajde práci.

Nina přičichne k vlhkým ponožkám. Ještě to jde. Vytáhne prádlo z pračky a strčí ho do sušičky.

Proboha, vždyť je to jen prádlo. Kvůli tomu se svět nezboří. Jde prostě o to, že se vrátil Joel. A Monika.

Nina se zklidní. Zapne sušičku a jde do obývacího pokoje.

„Tys šel pozdě spát?“ zeptá se Markuse.

V hlase jí zazní ostrý podtón, který nedokáže potlačit.

„Nemohl jsem usnout,“ odpoví Markus.

„Možná by pomohlo, kdybys neprospal půl dne.“

Markus se na ni dotčeně podívá. Nina si povzdechne a přinutí se k úsměvu.

„Promiň, mám špatnou náladu. Musím dneska vzít noční.“

Je tak praktické, když člověk může všechno svést na práci.

„Chudinko. Myslím, že v kuchyni je v termosce ještě kafe, kdybys chtěla,“ nabídne jí Markus.

Ninu by zajímalo, jestli se i Markus musí do zdvořilosti tak nutit. Ta zdvořilost je ze všeho nejhorší. Jako svěřací kazajka, ze které se Nina nedokáže vymanit.

„Radši bych teď kafe pít neměla,“ řekne mu na to. „Zkusím se prospat, ať tu noc zvládnou. Neozval se Daniel?“

„Ne. Měl volat?“

„No, bylo by hezké aspoň vědět, kde je.“

„Ten se ozve, až bude potřebovat peníze,“ zasměje se Markus.

Pak si znovu nasadí sluchátka.

„Joel se vrátil,“ vyhrkne Nina.

Markus se na ni podívá. Mnohem bdělejším pohledem.

„Aha,“ špitne jen.

„Dneska jsme přijali do Tallskuggan Moniku.“

„Viděla ses s ním?“

Nina zaváhá.

„Ne. Ale Elisabeth říkala, že vypadal jako opilý nebo tak něco.“

„Hm,“ odfrkne si Markus. „To asi není žádný div. Ten si asi furt představuje, že je nějaká rocková hvězda.“

Markusova škodolibost Nině připomene city, které si sama zakázala.

„Je mi ho líto,“ podotkne.

„Za všechno si může sám,“ řekne jí na to Markus a nasadí si sluchátka.